

JANE FEATHEROVÁ

IDEÁLNY
PÁR

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Kováčová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Jane Feather: The Wedding Game, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York 2004, preložila Mária Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

V texte sú použité citáty z diela Jane Austenovej *Pýcha a predsudok* (Slovart, Bratislava 2006, preklad Beata Mihalkovičová) a Lewisa Carolla *Alica v krajine zázrakov* (Slovart, Bratislava 2010, preklad Juraj Vojtek a Viera Vojtková).

Copyright © 2004 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Mária Ghaniová 2018
Cover Design © Emil Križka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2093-0

1 MUŽ STOJACI NA VRCHOLE schodov vedúcich do národnej galérie si pozorne premeriaval milovníkov umenia, ktorí zostupovali dolu k veľkým dverám umeleckého múzea. V rukách držal neslávne známy výtlačok novín *The Mayfair Lady*. Premýšľal, ako bude vyzerateľ vydavateľ alebo niekto, kto do novín prispieva.

Po námestí sa ponáhľala akási postava, ktorá cestou sypala omrvinky krdľu holubov na Trafalgar Square. Prešla cez ulicu pred múzeom a zastala pod schodmi. Pokrčila papierové vrečko, čo držala v ruke, a pozrela nahor. Vo voľnej dlani zvierala zvinuté noviny. Muž nenápadne kývol svojimi novinami a postava hodila pokrčené vrečko do odpadkového koša. Potom vykročila hore schodmi k nemu.

Tá osoba bola malá. Určite to bola žena a muži si ju veľmi nevšímali. Mala na sebe voľný plášť z alpaky, aký nosili ženy, keď sa vozili v autách, aby im nebolo zima, klobúk so širokou striedskou a tvár zakrytú opálovým šifónovým závojom.

„*Bonjour, m'sieur,*“ pozdravila ho. „Myslím si, že sa máme stretnúť, *n'est-ce pas?*“ Mávla výtlačkom novín *The Mayfair Lady*. „Vy ste doktor Douglas Farrell, pravda?“

„Presne tak, madam,“ pritakal a trochu sa uklonil. „A vy ste...“

„Som z novín *The Mayfair Lady*,“ oznámila a pri každom nádychu sa jej pohol závoj.

Má ten najfalošnejší francúzsky prízvuk, aký som kedy počul, uvedomil si pobaven doktor Farrell, ale rozhodol sa

zatiaľ jej nič nepovedať. „Dáma z *The Mayfair Lady* osobne?“ zatiahol zvedavo.

„Zástupkyňa verejnosti, *m'sieur*,“ poznamenala prísne.

„Aha,“ prikývol. „Aj rubriky *Medzi nami*?“

„Presne tak, pane,“ váhavo sa uklonila. „Ako som pochopila, práve tú rubriku by ste chceli využiť, pane. Teda našu zoznamku.“ Pri tom prekliatom francúzskom prízvuku mi je vždy do smiechu, uvedomila si Chastity Duncanová. Či už ho používala ona, alebo jej sestry, zhodli sa na tom, že znejú ako francúzske slúžky vo Feydeauovej fraške. Bol to však veľmi účinný nástroj na zmenenie hlasu.

„Očakával som, že sa stretneme v nejakej kancelárii,“ pokračoval doktor a obzeral sa okolo seba. Bol už december a na námestí predúval studený vietor, čechrajúc holubom perie.

„Naša kancelária nie je otvorená pre verejnosť,“ odvetila jednoducho. „Navrhujem, aby sme šli do múzea, aj tam je veľa miest, kde sa môžeme porozprávať.“ Vykročila k dverám, zatiaľ čo jej spoločník sa ponáhl'al otvoriť jej ich. Pri vchádzaní do átria sa ho dotkla okrajom svojho alpakového plášťa.

„Pôjdeme do Rubensovej sály, ak dovolíte,“ navrhla a ukázala novinami na schody. „Je tam okrúhla pohovka, kde sa môžeme porozprávať bez toho, aby sme zbytočne púťali na seba pozornosť.“ Autoritatívne vykročila ku schodisku v strede haly. Doktor Farrell ju poslušne nasledoval. Jej vystupovanie ho zaujalo a zároveň pobavilo.

Na podeste v polovici schodiska sa obrátila a vykročila popri miestnostiach s masívnymi renesančnými plátnami s trpiacimi martýrmi, pietami a obrazmi ukrižovania. Nevenovala im veľkú pozornosť, zastala len vtedy, keď vošli do kruhovej miestnosti, uprostred ktorej naozaj stála kruhová pohovka.

V miestnosti viselo Rubensovo plátno *Paridov súd*. Sestry Duncanové si práve toto miesto vybrali na svoje stretnutia s perspektívnymi klientmi zoznamky *Medzi nami*. Tri kypré ženy, Venuša, Juno a Minerva, medzi ktorými sa na plátne rozhodovalo, sa im zdali celkom vhodnou kulisou pri ich činnosti.

„Je tu ticho a budeme tu mať dosť súkromia,“ povedala a sadla si na pohovku. Nadvihla si sukne, aby mu pri sebe urobila dosť miesta.

Douglas sa so záujmom poobzeral okolo seba. Uvedomil si, že tu nie je až tak veľa súkromia. Po miestnosti chodili od plátna k plátnu ľudia a pološeptom sa zhovárali, ale okružila pohovka, hoci stála na verejnosti, vytvárala akúsi oázu, kde si mohli dvaja ľudia posediť a porozprávať sa bez toho, aby na seba priťahovali priveľa pozornosti. Douglas si uvedomil jej parfum, jemnú kvetinovú vôňu, ktorá akoby vychádzala spod závoja.

Chastity sa k nemu obrátila. Získala pred doktorom Douglasom Farrellom tú výhodu, že ho už videla, keď raz vošiel do obchodu pani Beedleovej na rohu, aby si kúpil výtláčok *The Mayfair Lady*. Chastity ho vtedy fascinovane pozorovala, zatiaľ čo on ju nevidel. Bol vysoký, širokoplecý, urastený a na takého muža sa tak ľahko nezabúda. Svaly má ako športovec, boxer alebo zápasník, uvedomila si Chastity. Okrem toho si všimla hrču na jeho nose, asi niekedy zlomenom, čo ju len utvrdzovalo v jej teórii. Charakterizovali ho výrazné a nesúmerné črty, trochu príširoké ústa a hranatá čeľusť. Oči pod čiernym obočím mu žiarili ako uhlíky. Mal čierne, mierne vlnité nakrátko ostrihané vlasy a pôsobil trochu ako obchodník. Všetko na ňom naznačovalo, že mu až tak nezáleží na tom, ako vyzerá. Obyčajný hrubý kabát si zapol až pod krk, šál a rukavice si nechal a obyčajný mäkký plstený klobúk si položil do lona.

Chastity si zrazu uvedomila, ako dlho mlčí, kým si ho prezerala, a poponáhľala sa: „Ako presne vám môže pomôcť naša zoznamka, *m'sieur*?“

Znovu sa poobzeral po galérii. „Takže toto je kancelária *The Mayfair Lady*?“

Rozpoznala v jeho hlase nevýrazný škótsky prízvuk, ktorý si všimla už vtedy, keď ho prvý raz pozorovala u pani Beedleovej. „Nie, ale v našej kancelárii sa s klientmi nestretávame,“ odmietla rozhodne. Nechala si pre seba dodatok, že kanceláriu mali buď v kaviarni u Fortnuma a Masona, alebo na poschodí v salóne rodičovského domu, ktorý bol kedysi svätyňou ich matky. Ani jeden z týchto priestorov sa však nehodil na stretnutie s potenciálnymi klientmi.

„Prečo?“ opýtal sa.

„Je dôležité, aby sme zostali v anonymite,“ odvetila. „Môžeme pokračovať v rokovaní, pane?“

„Áno, pravdaže. Musím sa však priznať, madam z novín *The Mayfair Lady*, že som trochu zaskočený. Prečo je vaša anonymita taká dôležitá?“

Chastity vzdychla. „Čítali ste naše noviny, pane?“

„Pravdaže. Inak by som nevyhľadal služby zoznamky *Medzi nami*.“

„Môžete čítať len oznamy a články si nevšímať,“ zdôraznila a na chvíľu zabudla na svoj francúzsky prízvuk.

„Čítal som aj články.“

Pokrčila plecami ako pravá Francúzka. „Takže určite viete, že názory na ne sa rozchádzajú. Preto chcú vydavatelja zostať v anonymite.“

„Chápem.“ Myslel si, že tomu naozaj rozumie. „Pravdaže, trocha tajomnosti pridá na žiadostivosti.“

„To je pravda,“ súhlasila.

Doktor prikývol. „Ak si spomínam, pred niekoľkými mesiacmi ste čelili žalobe z nactiutrhania. Tuším...“ Zamračil sa, potom sa mu čelo vyjasnilo. „Tuším s grófom Barclaym.“

„Tú žalobu zamietli,“ vyhlásila rázne Chastity.

„Áno,“ prikývol. „Spomínam si. Vybavujem si aj to, že noviny pri svedeckom pulte zastupovala nejaká neznáma žena. Bolo to tak?“

„Presne tak.“

„Zaujímavé,“ prehodil znovu. „Som si istý, že po tom súde predaj vašich novín závratne stúpol.“

„Možno,“ prikývla neurčito. „Ale nie preto sme sa rozhodli skrývať svoju identitu. Prejdime radšej k vašej veci, pane.“

Douglas bol aj naďalej fascinovaný a zvedavý, ale prijal skutočnosť, že čas na otázky vypršal. „Ako som vysvetlil v liste, potrebujem manželku.“

Chastity vytiahla z kabelky spomínaný list. „Toto je všetko, čo ste v ňom napísali. Potrebujeme viac podrobností o vašej situácii aj o žene, akú hľadáte, aby sme sa vedeli rozhodnúť, či vám dokážeme pomôcť alebo nie.“

„Pravdaže,“ prikývol. „Vlastne požadujem od ženy len dve dôležité vlastnosti.“ Pri reči si stiahol rukavice a strčil si ich do vrečka. „Dúfam, že vo vašom zozname sa nájde nejaká, ktorá mi bude vyhovovať. Okrem dvoch spomínaných vlastností mi na ostatnom až tak nezáleží.“ Hovoril odmerane a vecne a pritom si ťukal palcom do dlane, akoby vyratúval.

„Ako som sa zmienil už vo svojom liste, som povolaním lekár. Nedávno som sa presťahoval do Londýna z Edinburghu, kde som študoval a niekoľko rokov sa venoval lekárskej praxi. Práve si chcem otvoriť ordináciu na Harley Street, ktorá by mi mohla slušne vynášať, ak budem v londýnskej spoločnosti dostatočne známy.“

Chastity na to nepovedala nič, len zopála ruky v lone a sledovala ho spod závoja. Začínala mať z tohto stretnutia nepríjemný pocit a jej šiesty zmysel ju len zriedkakedy sklamal.

Doktor si odmotal šál. Napriek tomu, že sa v okrúhlej miestnosti kúrilo slabo, asi mu bolo príliš teplo. Chastity však bolo po prechádzke v studenom decembrovom vetre stále zima a závidela mu. Pomyslela si, že ak je človek taký veľký ako on, zrejme vyžaruje viac tepla.

„Ide o to,“ pokračoval ďalej, „že si musím nájsť manželku, ktorá bude v prvom rade bohatá.“

V tej chvíli si Chastity uvedomila, že ju jej intuícia absolútne neklamala. Znova nepovedala nič, len sa trochu pomrvila na mieste.

„Ako isto viete,“ pokračoval doktor tým istým odmeraným tónom, „založiť si prax je veľmi nákladná záležitosť. Nájomné na Harley Street sa šplhá do závratných výšok a bohatí pacienti očakávajú, že ich budem prijímať v prostredí, čo im dokáže, že majú to najlepšie. Uvedomia si, že liečim iba tých, ktorí sú na úrovni a môžu si to dovoliť.“

Chastity sa zdalo, že v jeho hlase začula náznak irónie. Vzdialene sa ozvala: „Podľa mňa sa lekárom s ordináciou na Harley Street darí veľmi dobre. Tak prosperujú, že nepotrebujú podporu bohatej manželky.“

Pokrčil plecami. „Ak sa im začne dariť, nepotrebujú. Ja som sa tu však ešte ani neusadil a nechcem čakať. Preto na začiatok potrebujem pomoc. Chápete ma?“

„Nie som taká obmedzená,“ odsekla.

Ak jej chladný tón vyviedol doktora z miery, nedal to na seba poznať. Pokračoval rovnako pokojne ako predtým. „Potrebujem ženu, ktorá by do manželstva vniesla určitú finančnú istotu a okrem toho by mala vyššie spoločenské postavenie a bohaté styky, čo by mi pomohlo získať si klientelu a úspešne pokračovať v praxi. Jedným slovom dámu, ktorá by vedela presvedčiť...“ odmlčal sa, ako keby hľadal vhodné slovo. Vzápätí trochu vykrútil pery. „.... sklesnuté paničky, ktoré si choroby len namýšľajú, lebo nemajú nič na práci a nie sú spokojné so svojím životom, a pánov s dnou

a inými chorobami, čo pramienia z ich lenivosti a toho, že si príliš veľa doprajú. Uprednostňujem ženu, ktorá by také osoby vyhľadávala a presvedčila by ich, aby sa stali mojimi pacientmi, lebo som mimoriadne šikovný lekár.“

„V krátkosti, pane, teda nepotrebuje až tak manželku ako bankárku a kupliarku,“ ozvala sa Chastity. Chvíľu premýšľala, či to nevyznelo príliš príkro, ale nemala sa čoho báť.

„Presne tak,“ prikývol. „Dobre ste pochopili moju situáciu.“ Nazrel jej pod závoj. „Smel by som vidieť vašu tvár, madam?“

„*Absolument pas, m'sieur.* Určite nie.“

Pokrčil plecami. „Ako chcete. Okrem faktu, že pri rokovaní rád vidím človeku do očí, taká prehnaná tajomnosť sa mi zdá nepotrebná. Mohli by ste aspoň prestať s tým falošným prízvukom?“

Chastity si za závojom zahryzla do spodnej pery. Nečakala, že jej to zhltnie aj s navijakom, ale bolo výhodné neprezradiť svoj hlas. Ak sa s ním neskôr stretne zoči-voči, ak ho prijímú za svojho klienta, nesmie si spojiť dámu z galérie so ctihodnou slečnou Chastity Duncanovou.

Preto sa rozhodla tú požiadavku ignorovať a odmerane sa opýtala: „Takže naša zoznamka má vychádzať z toho, že máte záujem o manželstvo, v ktorom vzájomná príťažlivosť a úcta nehrá nijakú úlohu? Ide vám jedine o peniaze a spoločenské postavenie?“

Tentoraz sa v jej hlase určite ozvala príkrosť. Doktor si plesol rukavicami po jednej dlani. „To sú moje priority,“ potvrdil. „Vašu zoznamku do toho nič, alebo vám záleží na klientových prioritách? Ste len agentúra, čo poskytuje určitú službu.“

Chastity si uvedomovala, ako sa jej pod závojom zapalujú líca. „Ak vám máme pomôcť, pane, musíme klásť otázky, ktoré považujeme za nevyhnutné.“

Zamračil sa a znova pokrčil plecami, akoby sa vzdával. „Povedal by som, že pri výbere manželky mi ide skôr o praktické veci.“ Znechutene na ňu pozrel. Doteraz mu to pripadalo jednoduché, ale keď nevidel, s kým má do činenia, začínalo to byť preňho ťažšie.

Chastity ho pozorovala spopod závoja. Videla ho zreteľne a do istej miery vedela odhadnúť aj jeho myšlienky. Inštinkt jej napovedal, že by mala tohto muža odmietnuť ako ich prípadného klienta hneď na začiatku, aby nenastal zbytočný zmätok. Celé vnútro sa jej búrilo pri predstave, že mu majú hľadať poddajnú a poslušnú bohatú ženu. Nemohla sa však rozhodnúť sama bez toho, aby sa neporadila so sestrami. Tušila, že tie nad jej zásadami ohrnú nos. Veď ide predsa o obchod a nemôžu si dovoliť odmietnuť platiaceho zákazníka iba preto, že ním pohŕdajú. Chastity vedela, že si musí vypočuť Prudencin pragmatický názor a držať sa ho viac ako vlastných vnútorných pocitov. A mala by dať priestor aj Constance, ktorá asi zduplikuje, že platiaci klient je platiaci klient. Okrem toho poznali veľa žien, ktoré si zúfalo hľadali manžela a takéto podmienky by im neprekážali. Constance tvrdila, že najlepšie by bolo, keby boli ženy vzdelané a sebestačné, ale kým to tak bude, musia sa prispôbiť.

Áno, Prudence a Constance budú mať pravdu. Zoznamka *Medzi nami* a noviny *The Mayfair Lady* im zabezpečovali nezávislosť a ich otcovi relatívny komfort. Prudence a Constance už boli vydaté a manželia ich finančne zabezpečili, ale bolo fajn, že aj ona sa stala do istej miery nezávislá, hoci doteraz žila pod jednou strechou s otcom.

Chastity pri spomienke na otca vzdychla. Jej spoločník to počul, dokonca si všimol, ako sa jej trochu nadvihol závoj.

„Deje sa niečo?“ opýtal sa.

„Nie,“ odvetila. „Myslím si, že na dnes sme skončili, pane. Vrátim sa do našej kancelárie a poradím sa so ses... s kole-

gami. V priebehu týždňa vám pošleme list s odpoveďou.“ Vstala a vystrela ruku v rukavičke.

Prijal ju. „A ako sa stretnem s perspektívnymi kandidátkami?“

„Všetko vám vysvetlíme,“ ubezpečila ho. „Dohodli sme sa zatiaľ na tom, že vám skúsime pohľadať manželku, ktorá by vám pomohla usadiť sa. Nepôjde o oddanosť a vzájomnú úctu. Príjemný zvyšok dňa, doktor Farrell.“ Nechala ho tam stáť v rozpakoch a odkráčala, skôr ako stihol niečo povedať.

Vykročil za ňou a pochytil ho hnev, keď si uvedomil jej kyslý tón aj ostré slová, ale ona sa už ponáhľala preplnenou galériou. Nemohol za ňou utekať a zastaviť ju, žiadať od nej ospravedlnenie na takom verejnom mieste. K tomu sa ešte dostane. Pomstí sa za všetky jej urážky. Má vôbec tušenie, aká ťažká je realita v jeho pozícii?

Pravdaže, odvetil mu nejaký tichý hlas znútra, nepovedal jej o nej, nespomenul nič o odvrátenej strane svojej práce, ale nechcel to šíriť na verejnosti pred všetkými. Koniec koncov, pre nejakú zoznamku to nie je až také podstatné.

Podľa toho, čo čítal v tých jej novinách, bolo mu jasné, že autori a editori sú ženy, a navyše dostatočne vzdelané. Ani ony však nevedeli nič o žalostných uliciach Earl's Court, o polorozpadnutých radových domoch, kde voľne pobehovali potkany a šíril sa z nich zápach otravujúci vzduch. Netušili o rozmáhajúcej sa tuberkulóze a dyzentérii, ktoré číhali na každom rohu, o zúfalých matkách, čo sa snažili naškriabať každé penny na mlieko pre svoje chorľavé deti, o pracujúcich mužoch, ktorí prepili všetko, čo zarobili, o hlučných verejných domoch na rohu každej ulice. Nie, jedna vec bolo kázať a písať o ženách bojujúcich za svoje práva a rovnoprávnosť, ale celkom iná záležitosť bolo vidieť na vlastné oči skutočnú bezútešnú realitu.

Douglas Farrell vyšiel z galérie poriadne rozrušený. Vyrastal bez otca v domácnosti s matkou a so šiestimi staršími

sestrami, plnej uvravených, hašterivých, ale napriek tomu láskavých žien, a súcitil s priateľom Scottom Johnom Knoxom a jeho sťažnosťami na hrôzostrašnú vládu žien. V podstate mal Knox na mysli kráľovnú, ktorá pred tristo rokmi vládla v Anglicku a Škótsku. Douglas pri razení cesty bludiskom populácie žien, ktoré mu dominovali v detstve a mladosti, cítil satisfakciu, ak mohol ten komentár aplikovať na vlastnú situáciu. Nadbytok lásky mohol byť trochu nevýhodou, ako sa domnieval pred niekoľkými rokmi, ale už sa pomaly blížil k tridsaťpäťke a zatiaľ neuviazol v manželskom chomúte.

S Marianne to bolo o chlp, pripomenul si v duchu, ale rýchlo ten vnútorný hlas potlačil. Minulosť bola minulosť a teraz bol pripravený obetovať pokoj starého mládenca v mene záujmov svojej vášne a oddanosti chudobnému londýnskeму podsvetiu. A či je to starosť, ak nie jeho vlastná?

Nevidel dôvod, prečo by nemohla nejaká privilegovaná aristokratka pomôcť zástupom trpiacich mužov, žien a detí, o ktorých existencii asi ani netušila. Nerozumel, prečo by on sám nemal poskytnúť svoje lekárske schopnosti ako filantrop a nevyužiť pritom nejakých hypochondrov, ktorí si mohli dovoliť platiť za jeho služby. Takže akým právom ho tá drobná žena pod závojom, s tým hlúpym falošným prízvukom súdila a robila mu prednášku o láske a úcte v manželstve? Ona sama ponúka isté služby a nemá sa čo starať, prečo ich klienti vyhľadávajú. On sa už z lásky vyliečil a keby teraz po nejakej znova zatúžil, pôjde a nájde si ju sám.

Odfrkol, zbhol dolu schodmi z múzea a vydal sa smerom k Parku St. Jamesa v nádeji, že chladný vietor trochu zmierni jeho hnev. Aj sa tak stalo. Prešiel cez park a dostal sa až pred Buckinghamský palác a zvyčajný zmysel pre humor sa mu vrátil. Už od piatich rokov vedel, že pri ženách je dôležité zachovať si ho, ak sa muž nechcel zblázniť.

Chastity sa ponáhľala cez Trafalgar Square, no tentoraz si nevšímala holuby, čo vzlietali a trepotali krídlami alebo jej hrkúťali pri nohách. Zastavila drožku na Charing Cross, povedala drožkárovi adresu Manchester Square desať a nastúpila. Pokrčila nosom, keď jej doň stúpol tabakový dym zo sedadiel.

Na stretnutie s Douglasom Farrelloom sa tešila. Doktor, ktorý pôsobil v chudobnej časti Earl's Court, ju zaujal ešte v ten deň, keď vošiel do obchodu pani Beedleovej na rohu, aby si kúpil výťahok *The Mayfair Lady*. A upútalo ju aj to, že si odniesol sladkosti za niekoľko libier. Oveľa viac pelen-drekových tyčínok a iného, ako by dokázal jeden človek zjesť. Chastity poznala vlastné možnosti konzumácie sladkostí a jeho množstvo bolo viac ako poriadne. Premýšľala, či ich náhodou nekúpil nejakým chudobným deťom, ktoré chodili do jeho ordinácie v nemocnici St. Mary Abbot's. Aj jej samej by zišlo na um obdať deti nejakými sladkosťami, preto sa na stretnutie s ním tešila. Doktor však bol celkom iný, ako očakávala.

Vzdychla, odhrnula si závoj a studený vzduch jej trochu ochladil pokožku. Aj pani Beedleovej sa doktor pozdával, ale majiteľka malého obchodíka na rohu určite nemohla veľa vedieť o svojich zákazníkoch. Žije doktor v Kensingtone? Zdalo sa jej to pravdepodobné, keďže nakupoval v obchode pani Beedleovej. Bola to slušná, hoci nie celkom správna adresa, aby tam chodieval lekár z Harley Street. Pre chirurga z Earl's Court bola napokon asi vhodná. A pravdepodobne aj dosť lacná. Ako sa ukázalo, peniaze predstavovali jeden z jeho problémov.

Chastity si povedala, že *Medzi nami* je koniec koncov len zoznamka a jej náplňou nie je morálne posudzovať klientov. Ak sa na to pozerala triezvo, lekár jej povedal všetko na rovinu a vyslovil svoje požiadavky.

Pre Chastity to však vôbec nebol priateľný názor. Doktor

Farrell bol jednoducho vypočítavý. Chcel bohatú aj vplyvnú manželku, ženu, ktorú by mohol využiť na vlastné ciele. Až sa jej ježili chĺpky na zátylku. Uvedomovala si, ako veľmi ju sklamal.

Drožka zastala pred impozantnou fasádou domu číslo desať a Chastity vystúpila na chodník. Zaplatila drožkárovi a ponáhľala sa hore schodmi k vchodovým dverám. Pri prudkom náraze vetra zo záhrady sa zachvela. Sluha Jenkins jej však otvoril dvere, skôr ako sa dostala na horný schod.

„Videl som prichádzať drožku, slečna,“ vysvetlil jej. „Vonku dnes poriadne fúka.“

„Zdá sa, že bude snežiť,“ poznamenala Chastity a vošla do haly, ktorú vyhrieval plochý parný ohrievač. „Je otec doma?“

„Lord zatiaľ nevyšiel zo svojej pracovne, slečna Chastity,“ informoval ju Jenkins. „Hovorí, že mu je dáko chladno.“

„Bože.“ Chastity sa zamračila a odložila rukavičky aj klobúk. „Nemali by sme zavolať doktora?“

„Pýtal som sa, ale lord odmietol.“

Chastity prikývla. „Pôjdem sa naňho pozrieť. Možno by si dal čaj s whisky.“

„Ešte pred obedom som mu odniesol plnú karafu,“ povedal Jenkins.

Chastity sa znova zamračila. Lord Duncan bol mimoriadne deprimovaný, odkedy ho zradil najbližší priateľ gróf Barclay. V prípade žaloby z nactiutrhania vyplávala na povrch jeho zrada, ale aj lordova vlastná hlúposť a naivita. Jeho tri dcéry sa domnievali, že práve to ho trápi. Pre vlastnú hlúposť takmer prišiel o rodinný majetok a veril mužovi, ktorý bol schopný len podvodov a podrazov. Na súde však gróf neobstál a musel novinám *The Mayfair Lady* zaplatiť odškodné. Odvtedy noviny aj zoznamka prosperovali, takže rodina vyžila, hoci otec sa nezaujímal o domáci roz-

počet a financie. Bolo jasné, že ho to zožiera a zranilo to jeho hrdosť. A skutočnosť, že dcéry pred ním zamlčali pravdu a samy zachránili rodinu pred bankrotom, už vôbec nevedel prežiť.

Chastity podišla k pracovni a zaváhala so zdvihnutou rukou. Odkedy sa pred šiestimi týždňami vydala aj Prudence, Chastity zostala ako jediná dcéra bývať na Manchester Square desať a lordova ťažká depresia dopadala predovšetkým na jej plecia. Niežeby jej sestry nepomohli, ale už nebývali doma, takže od ťaživej situácie boli ďalej a neprežívali ju tak intenzívne.

Zľahka zaklopala a vošla. V pracovni vládla polotma, lebo bolo neskoré popoludnie a jediné svetlo vychádzalo z kozuba. „Nechceš zapáliť lampy, otec?“ opýtala sa a ztvorila za sebou dvere.

„Nie, nie, je mi dobre takto. Nemôžeme zbytočne mínať plyn,“ ozval sa nezúčastnene lord Duncan zo svojho kresla pri kozube. „Rozsvietime ich, až keď bude tma.“

Chastity sa zamračila. Otec sa dozvedel, v akej bezútešnej finančnej situácii je ich rodina, a trval na čo najintenzívnejšom šetrení. „Jenkins vravel, že sa necítiš dobre, otec. Nemám zavolať doktora Hastingsa?“

„Nie, nie. Netreba sa unáhliť a zbytočne si robiť výdavky,“ odmietol. „Je to len prechladnutie.“ Načiahol sa ku kafe s whisky a Chastity si všimla, že jej zostalo menej ako dve tretiny. Vedela, že Jenkins ju doniesol plnú. Otec jej nepripadal v horšom stave ako inokedy, ale bol veľmi tvrdohlavý. Ani nepil viac ako zvyčajne, uvedomila si, ale pil sám. Kedysi zašiel aspoň do klubu medzi priateľov a porozprával sa s nimi, ale v poslednom čase väčšinou sedával doma.

„Budeš dnes večerať vonku?“ opýtala sa ho veselo.

„Nie,“ odvetil zachmúrene.

„Prečo nezájdeš do klubu?“

„Nechce sa mi, Chastity.“ Poriadne si odpil whisky.

„A nezmenil si názor, neprídeš na večierok, ktorý usporiadajú Prudence s Gideonom?“ pokračovala.

„Odmietol som pozvanie, drahá. A názor nezmením, aby som tvoju sestru pri stole nezahanbil.“ Nahol sa dopredu a znovu si nalial.

Chastity sa vzdala. Vedela, že nemá zmysel dohadovať sa s ním. Nahla sa a pobožkala ho. „Tak sa trochu zohrej. Idem sa pozrieť, čo ti pani Hudsonová pripravila na večeru.“

„Stačí mi aj chlieb so syrom.“

Chastity vzdychla a uvedomila si, že zvládnuť otcovo trápenie a nálady je ešte ťažšie, ako keď sa v minulosti správal ľahkovážne. „Ja pôjdem k Prue skôr, idem si nachystať veci. Pred odchodom sa prídem rozlúčiť.“

„Dobre, drahá.“

Chastity vyšla z pracovne a v chodbe natrafila na Jenkinsa s plynovou lampou. Hoci si lord Duncan mohol dovoliť novinky, elektrické osvetlenie považoval za zbytočný výmysel. „Odneste jednu aj do pracovne. Otec síce tvrdí, že svetlo nepotrebuje, ale nemôže sedieť potme, lebo ho tam chyť depresia.“

„Ak chcete poznať môj názor, slečna Chastity, lord potrebuje niečo, čo by ho z toho stavu dostalo,“ mienil Jenkins.

„Viem. Sestry a ja sa snažíme niečo vymyslieť,“ odvetila. „Možno sa na Vianoce trochu rozveselí. Vždy si rád užije poľovačku na Druhý sviatok vianočný.“

„Dúfam,“ prehodil Jenkins, ale neznelo to presvedčivo. „Chcel som sa s vami ešte dohodnúť, pokiaľ ide o Vianoce, slečna Chastity. Pani Hudsonová a ja pôjdeme na majetok Ramsay pred Štedrým dňom.“

„Dobre, a my prídeme za vami popoludní na Štedrý deň, po svadbe lorda Lucana a Hester Winthropovej,“ súhlasila Chastity. „Naobedujeme sa tu a stihneme vlak o štvrtej, takže tam budeme na koledy.“

„Veľmi ma poteší, keď bude celá rodina na Vianoce pohromade,“ riekol Jenkins.

Chastity sa zamyslene usmiala. „Nie, nemali sme pekné Vianoce, odkedy zomrela mama. Teraz však prídu Prue a Gideon so Sarah aj s Mary Winstonovou, Constance s Maxom a tety, bude to krásne.“

„Podľa starých tradícií,“ prikývol Jenkins. „Idem do pracovne rozsvietiť lampu. Povedal som Cobhamovi, že ho budete potrebovať o šiestej. Pristaví koč. Na noc zostanete u Prudence, teda u lady Malvernovej,“ dodal.

„Za chrbtom ju nemusíte oslovovať tak oficiálne,“ zachichotala sa Chastity. „Áno, zostanem tam na noc a šofér pána Gideona ma ráno dovezie naspäť.“ Nechala ho v chodbe a vykročila smerom do kuchyne, aby sa poradila s kuchárkou pani Hudsonovou, čo uvarí otcovi na večeru.

„Netrápte sa, slečna Chastity,“ ozvala sa pokojne pani Hudsonová. „Mám pre lorda pripraveného bažanta s jablkovou omáčkou, to má rád. Okrem toho aj jeho obľúbenú gaštanovú polievku a urobila som puding. Samé pokušenia.“

„Vedela som, že si s tým ľahko poradíte,“ pochválila ju Chastity. „Krásne tu vonia.“ Usmiala sa, kývla gazdinej na rozlúčku a ponáhľala sa nahor, aby si pripravila šaty na večer.

Po odchode sestier sa doma občas cítila čudne a osamelo. Kedysi sa sestry obliekali spolu, behali z jednej izby do druhej, požičovali si šaty, šperky aj maličkosti, žehličky na vlasy, vypytovali sa jedna druhej, čo si myslia o šatách. Constance a Prudence si uvedomovali, že Chastity sa môže cítiť osamelo, a snažili sa s ňou tráviť čo najviac času, rovnako ako vtedy, keď žili pod jednou strechou. Chastity sa len málokedy obliekala sama, ak ona alebo aj obe sestry šli na nejaké spoločenské podujatie. V oboch domoch bola vždy ví-

taná, ale nesnažila sa tam chodiť priveľmi často. Švagrov mala rada a vedela, že aj oni ju, ale nechcela novomanželom prekážať.

Zamračila sa. Prezerala si šatník a uvažovala, čo by povedali sestry na jej stretnutie s Douglasom Farrelloom. Jedna časť mysle jej napovedala, že by boli rovnako pobúrené jeho povýšeneckým postojom ako ona a odopreli by mu poskytnúť služby ich zoznamky. Ona sama by ho isto odmietla, ale vedela, že je to len naivná predstava. Nemohli si dovoliť neuspokojiť platiaceho klienta. Kde mu však nájdú vhodnú bohatú manželku, ktorá bude mať aj vysoké postavenie v spoločnosti a bude doktora chcieť?

Vybrala si smaragdovozelené hodvábne šaty s hlbokým výstrihom a krátkou vlečkou, ktorá jej splývala vzadu na chrbte. Constance jej ich kúpila v Paríži u Douceta, keď tam bola na svadobnej ceste. Chastity prevesila šaty cez operadlo stoličky a vyberala si doplnky, ktoré si zbalila do malej cestovnej tašky spolu s nočnou košeľou, so zubnou kefkou a s hrebeňom. Len čo mala všetko pripravené, prehodila si šaty cez jedno rameno, vzala tašku a ponáhľala sa dolu schodmi, lebo hodiny už odbíjali šesť.

Jenkins jej vzal veci a odniesol ich k čakajúcej drožke. Zatiaľ sa šla rozlúčiť s otcom. Lord Duncan sa jej zdal trochu živší. V pracovni už svietila plynová lampa a v kozube veselou pukotal oheň. V karafe bola doliata whisky a z kuchyne sa šírila vôňa chutného bažantieho mäsa. „Pozdrav od mňa sestru,“ povedal. „Povedz jej, že onedlho prídem a uvidíme sa.“

„Otec, veď tu boli len včera,“ ozvala sa Chastity. „Vieš, že sem chodia takmer každý deň.“

„Áno, no nie za mnou, ale za tebou, aby ste pokračovali v tých svojich nezmysloch,“ ozval sa ostro lord. „Neviem si predstaviť, čo by si pomyslela vaša matka.“

„Aj mama by bojovala za práva žien,“ odvrkla Chastity.

Na dlhší rozhovor nemala chuť. „A my len nesieme ďalej jej odkaz.“

Lord Duncan čosi zašomral a mávol rukou. „Radšej už choď, lebo prídeš neskoro.“

„Vrátim sa ráno,“ povedala a pobožkala ho na temeno hlavy. „Uži si večeru. Pani Hudsonová ti pripravila tvoje obľúbené jedlo, takže sa jej nezabudni poďakovať.“

Pokrútila hlavou a nechala ho s karafou whisky. Cobham čakal pri koči. Zbehla dolu schodmi a v chladnom vzduchu si tesnejšie pritiahla plášť. Na ulici už svietili elektrické lampy jasným bielym svetlom. Nie je to také priateľské svetlo ako zlatistý svit plynových lúč, uvedomila si Chastity. Kývla na pozdrav kočišovi a nastúpila do koča.

„Sestra mi povedala, že po Novom roku chcete ísť do dôchodku, Cobham,“ prehodila a položila si na kolenná deku.

„Hej, slečna Chastity. Prišiel čas trochu sa poprechádzať po pastvinách,“ prehodil a zapískal na kone. „Je tam pekný malý domček, čo slečna Prudence, teda lady Malvernová ponúkla mne a manželke. Pri dome je malá zeleninová záhradka. Verím, že tam budeme šťastní.“

„Určite,“ prikývla Chastity a zakrútila sa do prikrývky, aby jej bolo teplejšie, kým sa dostanú do domu Malvernovcov na Pall Mall Place.

2 „DOBRY DEŇ, TETA CHAS.“

„Dobrý deň, Sarah,“ pozdravila Chastity sestrinu jedenásťročnú nevlastnú dcéru a pobožkala ju na líce. „Čo škola?“

„Nuda,“ odvetilo dievča a prehnane vzdychlo. „Únavné.“ Chastity sa zasmiala. „Neverím, Sarah.“

Aj Sarah sa zasmiala. „Predpokladám, že niektoré veci sa

ti napriek tomu páčia, ale tvrdíš, že je všetko nudné, aby si ostatní mysleli, že si niečím výnimočná.“

Chastity správne predpokladala, že tí ostatní sú Sarahine spolužiačky. „Rozumiem tomu,“ pokračovala súcitne. „Ale určite je ťažké pretvárať sa, že sa ti nepáči to, čo sa ti v skutočnosti pozdáva.“

„Ach, som veľmi dobrá herečka,“ prehodila ledabolo Sarah. „Tieto šaty si oblečiete dnes večer? Vezmem vám tašku.“

„Áno, a ďakujem,“ Chastity podala svoj náklad dievčaťu. „Prue je hore?“

„Hej, otec je stále v práci. Pri raňajkách sa o dačom dohadovali, takže predpokladám, že sa vráti domov dosť neskoro,“ dodalo tajomne dievča. Tajomstvá sa v domácnosti Malvernovcov nevyskytovali tak často.

„O čom sa dohadovali?“ opýtala sa Chastity a nasledovala Sarah úzkou chodbou k schodisku.

„Malo to čosi spoločné s prípadom, ktorý chce otec vziať, ale Prue si myslí, že by nemal. Ja tomu nerozumiem, nejaký muž vraj odmieta podporovať svoje dieťa.“ Sarah poskakovala pred Chastity hore schodmi.

Chastity prikývla sama pre seba. Ak Prudence s niečím nesúhlasila, aj to nahlas vyslovila. A Gideon jej zasa otvorene povedal svoj názor. Občas boli ako oheň a voda.

„Mám vám odniesť veci do hosťovskej izby? Prue je vo svojom salóne.“ Sarah zastala za zatvorenými dverami na podeste.

„Áno, ďakujem, Sarah. Pôjdem sestru pozdraviť.“ Usmiala sa a vykročila po chodbe k dvojitém dverám na konci. Zľahka zaklopala, dvere sa otvorili a Prudence sa jej hodila okolo krku.

„Ach, som šťastná, že si tu,“ vykrikla a ťahala ju do útulného salóna, čo susedil s manželskou spálňou. „Trochu sme sa s Gideonom pochytili.“